

Adesiara

Només un petó

Tothom va poder llegir fa temps, al diari que a la ciutat belga de Gant, un conductor d'automòbil va sortir del cotxe davant un guàrdia de trànsit, que era una dona bellíssima, la més bonica de totes les policies de Bèlgica i, sense pensar-s'hi gaire, la va abraçar i besà a la boca apassionadament. El diari feia constar ben clarament i, donades les circumstàncies de l'esdeveniment, els diaris van creure oportú de fer figurar aquestes termes al mateix títol de la notícia.

En primer lloc trobem que, aquesta vegada, el telegrama de l'agència no estava mancat d'interès. No ocorre pas cada dia que el periodista troba damunt la taula uns fets semblants. Que un home besa una dona ja no provoca sorpresa. Es pot veure a tot arreu: pel carrer, al metro o a l'autobús, en un banc públic o bé a la terrassa del cafè. Ja ha passat a la història que dos promesos es passegin guardant les distàncies degudes, o que tinguin la gosadia de donar-se la mà.

Avui les coses són totes altres. Les parelles, a partir del primer dia que surten al carrer, s'enllacen els braços per l'esquena, a vegades per l'interior de l'americana del jove, i caminen així. Fins aquí ja hi tenim alguna cosa a dir. En la nostra joventut ens hauriem guardat de posar el braç, no pas a la cintura de la promesa, sinó ni tan sols a l'espatlla. Al contrari, se'ns recomanava de no anar massa empegats l'un amb l'altre. Sobre el capítol dels petons, la cosa és més greu. No podiem fer un petó a la promesa al mig del carrer, i no és pas que no sentíssim desigs de besar-la, però només recordem alguna ocasió propícia quan no ens veia ningú o no hi havia gaire llum.

Avui les coses han evolucionat notablement i, en aquest aspecte, la humanitat ha realitzat grans progressos. Els homes amb tota seguretat, però també les dones. El gènere femení ja no és, en general, la part poruga, innocent, pacient si volem, del gran llibre de l'amor. Moltes vegades la dona ja no és vergonyosa o tímida amb l'home. Volia la llibertat, la igualtat davant la societat, i la va obtenint pel costat que sembla que corria més pressa. Sense esperar que la llei escrita vingés a auxiliar-la i alliberar-la del seu esclavatge, ella ja ha passat al davant, pel seu compte, i guanya etapes de progrés social a una velocitat sorprenent.

Ja no podem dir que la dona és un ésser endarrerit, perquè ben sovint observem que comença a posseir amb una precocitat sobtada, tot allò que es pensava que incloïa el capítol de la llibertat i l'emancipació femenina.

Però l'agent femení de la circulació a la ciutat belga de Gant no era potser, malgrat la seva bellesa física, d'aquesta mena de dones emancipades que fan petons pels carrers, i ha preferit córrer el risc escandalós de la publicitat que no pas passar-hi l'esponja i guardar el secret dins una mesurada discreció. És clar que si no hagués protestat per aquesta agressió amorosa, corria el perill de veure augmentar els infractors de la llei. També potser en trobaríem d'aquells homes que, per un petó de la bella agent de trànsit, es passarien ben a gust una nit al calabós.

De tota manera, ¿valla la pena d'esbombar als quatre vents una notícia així, un simple petó? Podríem explicar a aquesta gelosa funcionària alguns fets semblants ocorreguts ja fa molt segles. En primer lloc ens recorda Polibi que a la Roma del seu temps eren les dones que besaven a la boca, i és per aquest motiu que el Senat prohibí de beure vi. En segon lloc... escoltem aquesta anècdota:

Valeri Màxim ens explica («Els nou llibres dels fets i les paraules memorables», Ll. V, cap. 1,2) que el tirà d'Atenes Pisistrat (539 aC) tenia una filla, i un home jove que n'estava enamorat la vegé un dia en un carrer i es va permetre de besar-la. L'esposa de Pisistrat li demanà amb insistència de castigar aquell jove atrevit amb l'últim suplici. Però Pisistrat li respongué: «Si fem morir aquells que ens estimen, què farem dels qui ens odien?»

Ignorem si podrien servir aquests mots de consol a la bella agent de la ciutat belga.

J B Xuriguera